

87. møde.

Onsdag den 12. juni kl 10.

Første næstformand (*Grete Hækkerup*):

Socialudvalget har afgivet tillægsbetænkning over forslag til lov om social bistand. Eksemplarer er omdelt.

I skrivelse af 10. juni meddeler socialministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Bortfald af sygesikringsgrænsen samt indførelse af nettoafregning m. v.).

I skrivelse af gårs dato meddeler boligministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om registrerede arkitekter.

Retsudvalget har meddelt mig, at det ønsker at give mundtlig indstilling ved tredje behandling af forslag til lov om ændring af tinglysningslov, konkurslov m. v. (Bekæmpelse af skadelig økonomisk virksomhed m. v.).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (*Jacob Sørensen*):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Bortfald af sygesikringsgrænsen samt indførelse af nettoafregning m.v.).

Spørgsmålet om en eventuel ophævelse af sygesikringsgrænsen blev allerede rejst ved folketingsbehandlingen af den gældende sygesikringslov i 1971. Folketingets socialudvalg indstillede derfor i sin betænkning til socialministeren, at hele spørgsmålet om opretholdelsen af en opdeling af de sikrede i to grupper på grundlag af en indtægtsgrænse blev gjort til genstand for udvalgsbehandling.

I den betænkning, udvalget afgav i april 1973, opstilledes der forskellige muligheder for sygesikringsordninger — alle med det tilfælles, at de ikke byggede på en indtægtsgrænse. Af disse mulige ordninger pegede udvalget især på to muligheder som de mest realistiske. Den ene gik ud på en generel ordning for hele befolkningen, svarende til den nuværende gruppe 1-ordning — den anden en valgfri ordning for hele befolkningen, således at der frit kan vælges mellem en gruppe 1-ordning og en refusionsordning.

Regeringen har nu efter afslutning af sine overvejelser fundet det mest rimeligt at stille forslag om ophævelsen af indtægtsgrænsen, således at den sikrede frit kan vælge mellem en ordning med vederlagsfri lægehjælp fra en forud for en vis periode valgt læge og en ordning, hvorefter der gives tilskud til delvis dækning af udgifterne til lægehjælp fra den læge, man måtte ønske at henvende sig til i den aktuelle situation.

Valg af sikringsform begrænses af administrative hensyn til kun at kunne finde sted én gang årligt — følgende de terminer, der fastsættes for lægevalg og lægeskifte. Valg af sikringsform omfatter alle sygesikringens ydelser, således både læge, tandlæge og fysioterapeut. Det er ligeledes tanken, at en sikret forbliver i den valgte ordning, indtil han retter henvendelse til kommunen om ændret status.

Ud over forslaget om at ophæve indtægtsgrænsen har man samtidig fundet anledning til at medtage en del andre ændringsforslag, som erfaringerne med den nye sygesikringslov har vist at der er behov for.

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget er vanskelige at anslå med sikkerhed. Beregningerne er foretaget på baggrund af en interviewundersøgelse i foråret 1974.

Der er dels tale om en stikprøve, dels kan det vise sig, at de sikrede i et vist omfang reagerer anderledes, når der bliver tale om en reel valgsituation. Man ved ikke, om de gruppe 2-sikrede, der vælger at overgå til gruppe 1-sikring, gør dette på grund af stor sygelighed — og således medfører en betydelig merudgift ved overgangen — eller om de vælger gruppe 1-sikring, fordi de alligevel altid benytter samme læge, når de er syge, og således medfører mindre merudgifter. På grundlag af ovennævnte betragtninger

[Socialministeren.]

skønnes de årlige merudgifter ved forslaget at blive omkring 5 mill. kr.

Imidlertid opnår man samtidig en administrativ besparelse, da den årlige gennemgang af indtægtsforholdene bortfalder. Endvidere bortfalder den årlige udstedelse af sygesikringsbeviser, og nye beviser skal alene udfærdiges, når den sikrede flytter, skifter læge eller skifter sikringsgruppe. Disse besparelser vil formentlig blive af samme størrelsesorden som merudgifterne.

Lovforslaget åbner mulighed for, at det ved en overenskomst aftales, at også gruppe 2-sikrede får „nettoafregning“, hvilket betyder, at den sikrede kun betaler sin egen andel til yderen (lægen, tandlægen, fysioterapeuten), som derefter får det resterende beløb fra den offentlige sygesikring. Heri ligger en administrativ forenkling af refusionsudbetalinger, idet det sociale udvalg undgår henvendelser fra den enkelte borger og i stedet får samleopgørelser fra læger, tandlæger m.v.

På grund af en overvældende arbejdsbyrde i den sociale ankestyrelse foreslås at ændre klagereglerne, således at de afgørelser, der træffes af sikringsstyrelsen, ikke kan indbringes for ankestyrelsen.

Efter de gældende bestemmelser udpeges medlemmer til det centrale forhandlingsudvalg for de kommunale råds funktionsperiode, men da det har vist sig umuligt for de kommunale organisationer at udpege medlemmer før flere måneder ind i funktionsperioden, foreslås bestemmelsen ændret til, at medlemmer udpeges for en 4-årig periode.

Under hensyn til at der skal forhandles nye overenskomster samt ske ændring af EDB-registrering, foreslås loven at træde i kraft 1. april 1976.

Der er ikke fra regeringens side gennem dette forslag taget stilling til, hvordan regeringens tanker om et gebyr pr. sygebesøg eller konsultation skal indarbejdes i loven.

Hvis der opnås enighed om at gennemføre tankerne om en vis selvrisiko, kan dette senere, men før genfremsættelsen, indarbejdes i forslaget.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Boligministeren (Johan Philipsen):

Jeg tillader mig herved for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om registrerede arkitekter*.

Som led i bestræbelserne for at øge dansk byggeeksport har regeringen besluttet at foreslå oprettelsen af et offentligt register for kvalificerede arkitekter.

Forslaget tilsigter at lette adgangen for danske arkitekter, der søger ansættelse i udlandet eller ønsker at udøve selvstændig virksomhed uden for landets grænser.

Disse arkitekter er hidtil stødt på væsentlige formelle hindringer, der hovedsagelig skyldes det forhold, at anvendelsen af betegnelsen „arkitekt“ og adgangen til at udøve arkitektvirksomhed i de fleste lande er forbeholdt personer, som under en eller anden form har opnået en statslig anerkendelse.

Adgangen til at kalde sig og virke som arkitekt har i Danmark — ligesom i det øvrige Norden — traditionelt ikke været knyttet til krav om dokumentation for særlige uddannelsesmæssige kvalifikationer. Denne retstilstand er det ikke hensigten at ændre. Enhver, der måtte ønske det, vil fortsat kunne virke som og kalde sig „arkitekt“, uanset optagelse i registret.

Imidlertid betyder det forhold, at en udenlandsk offentlig myndighed eller privat virksomhed ofte ikke vil være i stand til fuldt ud at vurdere arkitektens faglige niveau, en hindring for arkitektens virksomhed i udlandet.

Lovforslaget tilsigter at fjerne denne hindring ved at lette muligheden for en bedømmelse af arkitektens kvalifikationer.

Lovforslagets fremsættelse på nuværende tidspunkt skyldes navnlig, at man inden for EF som led i forhandlingerne om fri etableringsret m.v. og medlemsstaternes pligt til gensidig anerkendelse af diplomer for tiden drøfter betingelserne for en fremtidig anerkendelse af en arkitekt som „fællesmarkedsarkitekt“. Man arbejder her i et foreliggende direktivforslag med et uddannelseskriterium for arkitektuddannelsen, der nogenlunde modsvarer den akademiske arkitektuddannelse på statens arkitektskole i København og Århus.

Imidlertid har en del af den danske arkitektstand, hvis kvalifikationer i øvrigt er